

for et Forhold, der er kendt i Forvejen, hvor man veed, at den paagældende det foregaaende Aar har haft to saadanne forskellige Opholdssteder og i det kommende Aar vil faa det, vil den paagældende blive optaget paa Hovedligningen i bægge Kommuner, altsaa blive lignet efter hele hans økonomiske Stilling i hver af Kommunerne, og saa vil Fordelingen af Statten altsaa foregaa paa Basis af den Vigning, der finder Sted i hver af Kommunerne. Delingen af Statten vil kun finde Sted i Forhold til Varigheden af Opholdet i hver Kommune, og det kan afgøres ved Statteaarets Udgang. Dette Punkt vil altsaa være let at løse og imødekommende. Det var altsaa Spørgsmaalet om Vigningen i Opholdskommunen, henholdsvis i Hovedopholdskommunen. — Endelig ytrede den højtærede Minister, at Tanken om en mellemkommunal Vigningskommission ogsaa til en vis Grad vilde være brugelig, navnlig naar det ikke drejede sig om andet end Afgørelsen af Spørgsmaal, der ligge uden for samme Amtsradsstres. Derimod gjorde den højtærede Minister opmærksom paa, at Maskineriet vilde blive meget besværligt, hvor det drejer sig om, at Stattehyderen bor i forskellige Amter og forskellige Landsdele, og det er jo ogsaa rigtigt nok; jeg tror, at Forslaget i dette Punkt kan betydelig simplificeres. Jeg havde i øvrigt, kan jeg sige, oprindelig tænkt mig, at det kunde overlades til Indenrigsministeren at foretage en Fordeling i de Tilfælde, hvor altsaa Sagen blev saaledes indviklet. Naar, man vilde ogsaa kunne gaa en anden Vej, saa længe man kun vil holde sig til Fordelingen af Statten mellem Kommunerne og ikke komme ind paa en direkte forskellig Bestatning af den paagældende Person, saaledes altsaa, at Personen i sig selv ikke har nogen direkte eller væsentlig Interesse i Spørgsmaalet, men Interessen kun drejer sig om Forholdet mellem Kommunerne indbyrdes. Jeg tror ikke, der vilde være noget syndeligt til Hinder for at simplificere denne Ordning ganske væsentlig. Saaledes var det jo muligt, at man kunde indskrænke sig til at lægge Afgørelsen af denne Fordeling i en enkelt Mand's Haand. Jeg skal henstille dette. For øvrigt var det ikke Forudsætningen for § 2 i Lovforslaget, at disse Kommissioner skulde samles til alle Tider af Aaret, naar der blev Spørgsmaal til Afgørelse. Jeg tænker mig det nærmest saaledes, at paa en bestemt Tid af Aaret samledes delegerede fra de Kommuner, der havde Sager, som skulde afgøres, hos Formanden, og at disse altsaa blive afgjorte under et, saaledes at der for enhver Sag tiltraadte de Kommissionsmed-

lemmer, som den angik. Men selve dette kan naturligvis, naar det kun drejer sig om mindre Beløb, være et for besværligt Maskineri. Som sagt, jeg henstiller det ganske, om man kan komme ind paa en endnu meget simplere Fremgangsmaade. — Endelig betonede den højtærede Minister, at det, han lagde særlig Vægt paa i Lovforslaget, var Indførelsen af en fast Skatteprocent, saaledes som der er foreslaaet i §§ 11 og 12 over for juridiske Personer. Jeg tror heller ikke — det er en Betragtning, som i øvrigt er bleven gjort gældende fra flere Sider — at der er nogen overvejende Betænkelighed ved at gaa denne Vej over for juridiske Personer, naar man holdt sig til en moderat Skatteprocent. Den højtærede Minister antydede til Slutning noget mere, og det var, at der i den samme Tanke mulig kunde ligge en Løsning af det mellemkommunale Spørgsmaal, at man altsaa kunde komme ind paa Anvendelsen af en fast Skatteprocent over for Skatteobjekter, som berørtes af det mellemkommunale. Jeg skal ganske henstille dette. Det er muligt, at der deri ligger en Vej, man kan gaa, men det vil først komme under Overvejelse, naar man ser Forslaget nærmere præciseret under det kommende Udvalgs Forhandlinger.

Sluttelig ønsker jeg kun at sige min Anerkendelse til, at den højtærede Minister ikke fastholder Næringskatten som saadan. Jeg tror, det er en Tanke, som vi ikke kunne komme ind paa. Naar jeg taler om en Næringskat, mener jeg dermed en Skat, der udelukkende hviler paa Virksomheden som saadan og ikke paa Virksomhedens Udbytte. De Erfaringer, man havde gjort indtil Aaret 1863, da det besluttedes at afstasse Næringskatterne, vare jo af den Art, at man sjældent har været saa enig om noget, som om, at Næringskatterne skulde falde bort. Det ligger jo ogsaa i Sagens Natur, at en Bestatning paa Virksomheden som saadan, uden Henyn til, om den giver noget Udbytte eller ej, er et meget uheldigt Skattegrundlag. Den højtærede Minister gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at det, han kunde tænke sig, ikke altsaa er en Næringskat, men en Skat paa Indtægten af Næringsingen, og det vilde jo være et fra Næringskatten væsentlig forskelligt Grundlag og vilde jo i Hovedtrækkene nærme sig til det Grundlag, vi allerede have for den kommunale Bestatning. Vi ville nu altsaa faa det nærmere at se under Udvalgets Forhandlinger, hvorledes det muligt kunde ordnes.

Jeg skal hermed slutte, idet jeg for øvrigt udtaler det Haab, at det maatte lykkes at gennemføre en Reform paa dette